

suhem. Slabotni korejski vladar se je udal, in Koreja je postala japonsko podkraljestvo. Vsi Korejci pa niso s tem zadovoljni, kar so pokazali kmalu nemiri v Söulu.

Japonci nameravajo napasti tudi Niučvang ob izlivu reke Liao, ki je zdaj v ruski oblasti. Odtod bi prodirali proti Mukdenu v Mandžuriji.

General Kuropatkin,
vrhovni poveljnik mandžurske armade.

Velikanske težave je povzročila Rusom zgradba železnice čez zamrznjeno Bajkalsko jezero, katero je zamrznjeno od decembra do konca maja. Ta železnica je potrebna, da se pospeši prevažanje vojaških čet in bojnih priprav. V velikanskem mrazu z nepopisnimi žrtvami so Rusi zgradili to železnico.

Danes prinašamo tudi slike nekaterih ruskih poveljnikov. Prvi je carski namestnik Aleksije v. — Rojen je bil l. 1843. Obiskoval je rusko mornarsko šolo, potem je vstopil v 4. mornariško divizijo in je na vojni ladji „Varjak“ potoval okrog sveta. L. 1867. je bil pridelen načelniku ruskega ladjevja v Egejskem morju, l. 1875. in 1876. je pa spremljal velikega kneza

Admiral Makarov.

Alekseja Aleksandroviča na njegovem morskem potovanju po Sredozemskem in Atlantskem morju; od l. 1883. do 1893. je bil vojaški pristav pri ruskem poslanstvu v Parizu. V japonsko-kitajski vojski je poveljeval novemu ruskemu brodovju v Tihem oceanu.

Da so mogli Rusi brez posebnih težkoč zasesti Port Artur in Talienvan, se je zahvaliti diplomatičnemu in energičnemu nastopu Aleksejevemu. Takoj nato je bil imenovan za podadmirala. Bil je tudi pridelen v pomoč načelniku generalnega štaba pri mornarici in leta 1899. je postal načelnik ozemlju Kuangtung.

Generala Lin je vič, poveljnik amurske armade, in Stössel sta postala znana tekom kitajske vojske; oba veljata za izvrstna strokovnjaka in neustrašena poveljnika. V portarturskem pristanišču poveljuje zdaj admiral Makarov.

Glavni poveljnik ruskih vojaških sil v Vzhodni Aziji je pa zdaj general Kuropatkin, na katerega stavijo Rusi svoje nade. Znan je kot izvrsten strateg in odločen mož. Dne 26. marca je prišel v Harbin, odkoder vodi vojne operacije.

P. E. Nakrohin. Nedavno je umrl v Peterburgu nadarjen beletrist Prokopij Egorovič Nakrohin. Star je bil šestdeset let in je šele pred petnajstimi leti nastopil na beletrističnem polju. Skromen in tih je

General Linjevič.

bil Nakrohin in v tej tišini je izdal tudi svoje povesti „Idile v prozi“, ki so si mahoma osvojile srce ruskega naroda. Nakrohin je bil sourednik tednika „Nedelja“ in v tem listu je tudi večinoma priobčeval spise. V vseh njegovih delih se zrcali velika dobrodušnost. Nakrohin je najrajši opisoval siromake in zapuščene ljudi, ali v povsem drugačni luči, kot jih opisuje Gorkij. V njegovih spisih je mnogo tragike, tuge in milobe.

J. D.

Novo vseučilišče v Vilnu. Ruska vlada je sklenila v severo-zahodnem kraju svoje države ustanoviti novo vseučilišče. Najbolj se potegujejo zanj štiri mesta: Mohilev, Vitebsk, Minsk in Vilno. Bržkone bodo novo univerzo ustanovili v Vilnu. Mesto Vilno nima dolgov, v njem prebivajo premožni trgovci, in uspešno tam delujoče privatne banke morejo „almae matri“ priskočiti v gmočnem pogledu na pomoč. Kar zadeva teritorialnih in komunikacijskih pogojev, se ne more mestu Vilnu primerjati nobeno drugo izmed omenjenih štirih mest. Vilno

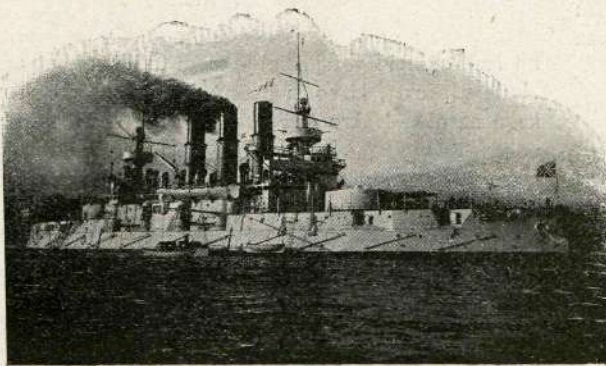
ima železnično zvezo z najbolj samotnimi zakotji severo-zahodnega kraja. Tudi posamezni oddelki univerze, zlasti pravniški in medicinski, morejo samo v Vilnu dobro uspevati. Medicinski oddelki malih mest odgajajo dobre teoretike, a slabe anatome in operaterje, ker tu ni dovolj bolnišnic. Vilno je v tem pogledu dobro oskrbljeno. Osem vrst od Vilna se nahaja norišnica, urejena po najnovejših znanstvenih zahtevah; v Vilnu samem je veliko bolnišnic: oftalmična gr. Przewdziecke, vojaška, sv. Jakopa, židovska in druge privatne. Društvo zdravnikov ima tu bogato knjižnico in velike zbirke. Tudi pravniki, ki hočejo znanstveno delovati, najdejo v Vilnu bogatega gradiva. Po l. 1864. so iz nekoliko samostanskih in zasebnih knjižnic napravili veliko knjižnico, ki je zdaj v poslopju bivšega frančiškanskega samostana. Tudi javna knjižnica obsega precej dragocenih del. Razen tega je tu še veliko število zasebnih knjižnic, na primer A. gr. Tyszkiewiczza. Prirodoslovec in geolog imata tu Ponarske gore, botanik bogato floro in matematik stari vilenski observatorij.

F. Š.

Društvo pisateljev samoukov. V Moskvi se je ustanovilo društvo „Surikovskij literaturnij kružok“. Udje tega društva so pisatelji - samouki, ki so izšli iz prostega naroda. Svoje ime ima društvo od narodnega ruskega pesnika Ivana Surika. Novo ustanovljeno društvo bode skrbelo za zboljšanje gmotnih razmer članov in obenem se bodo udje vsak teden zbirali k sejam, pri katerih se bodo čitali klasični pisatelji, da bi se tako udje čimdalje bolj izobraževali.

F. Š.

Maloruski jezik in književnost v Upsali. Profesor upsalskega vseučilišča g. Lundel je začel letos predavati o maloruskem jeziku in književnosti. Prof. Lundel je znan slavist. L. 1885. je bival v Kijevu,

Ruska oklopnica „Retvizan“.

da bi proučeval maloruščino. Prvikrat se torej letos glase maloruske besede z vseučiliške stolice v Upsali. Omenjamo še, da „Naukovo Tov. im. Ševčenka“ v Lvovu pošilja upsalski univerzi vse svoje izdane knjige, da bi prof. Lundel mogel proučevati sodobno malorusko književnost.

F. Š.

Novi maloruski časopisi. Začetkom novembra je začel izhajati v Vinipegu (v Kanadi) nov poljuden maloruski tednik pod naslovom „Kanadijskij farmer. Časopis dlja ruskogo naroda v Kanadi.“ Novi tednik se tiska s fonetičnim pravopisom. Naročnina (na leto) znaša v Evropi 1-50 dol. (K 7-50). — V Tarnopolu

General Stössel,
bivši poveljnik v Port Arturju.

izhaja od novega leta nov mesečnik za srednje-šolsko mladino pod naslovom „Molodiž“; urejuje ga prof. Ev. Mandičevskij.

Svevolod Sergejevič Solovjev, eden najpopularnejših ruskih romanopiscev, je umrl meseca novembra. Z njim je legel v grob ploden in darovit pisatelj, ki se je odlikoval z bogatim zgodovinskim znanjem. Veliko število njegovih romanov, ponajveč zgodovinskih, mu je pridobilo sloveče ime. Solovjev se je rodil l. 1849 v Moskvi kot najstarejši sin zgodovinarja S. M. Solovjeva. Prvi pouk je dobival doma v hiši; dalje se je izobraževal na nemški šoli Zimmermannovi in na moskovskem vseučilišču, kjer je slušal pravo. V prvi mladosti mu je bl-gi oče zanetil v mladem srcu ljubezen do zgodovine in literature — in Solovjev je stopil z osemnajstim letom na literarno polje s prvo pesemco v „Ruskem Vjestniku“. Zatem se je oglašal Solovjev s pesmimi v raznih ruskih leposlovnih listih. Objavljati je jel tudi razne članke v „S. Peterburških Vvedomostih“, pod katerimi se je podpisaval s „Sine Ira“. Toda niti pesmi niti članki mu niso pridobili popularnosti. To si je mahoma osvojil leta 1876., ko je objavil v „Nivi“ svojo prvo zgodovinsko povest „Knjažka Ostrožskaja“. Od tega leta je prinašala „Niva“ vsako leto kak zgodovinski roman iz peresa Solovjeva. Vsi ti romani se odlikujejo po globoki zgodovinski znanosti. Za prvo zgodovinsko povestjo so izšli: „Julij

imperator“, „Car djevica“, „Kasimovskaja nevjesta“, „Stary Dom“, „Iznanik“ in „Posljednie Gorbatovy“. V letu 1888. je Solovjev v zvezi z Gnjudičem ustanovil ilustrirani list „Sjever“, v katerem je priobčil svoja romana „Volhoy“ in „Veliki Rozenkreicer“. Toda „Sjever“ je mogel izhajati le kratko dobo.